

Arrest

nr. 97 707 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Op 15 december 2010 verleende uw echtgenoot, A. A. (...), gedurende een week onderdak aan zijn neef T. R. (...). Deze R. (...) was een rebel. Eind januari 2011 werd uw man aangehouden, meegenomen en gedurende twee weken vastgehouden door de lokale politie van Khasavyurt. Uw man werd ondervraagd over deze neef. Zijn broer, A. A. (...), kocht uw echtgenoot vrij. Na zijn vrijlating bleef uw echtgenoot tot 6 februari 2011 thuis en werd hij door u verzorgd. Op 6 februari 2011 besloot uw

echtgenoot om naar Stavropol te gaan en onder te duiken bij een verre vriend. Sinds die dag had u geen contact meer met uw man. In februari 2011 kwam de lokale politie nog twee maal uw man zoeken, namelijk op 16 februari en op 29 februari 2011. Op 4 maart 2011 werd u opgepakt en meegenomen door de politie van Khasavyurt die u ondervroeg over de verblijfplaats van uw echtgenoot. U werd dezelfde avond vrijgelaten. U besloot op 18 mei 2011 Dagestan te verlaten en u kwam in België aan op 24 mei 2011, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Op 31 augustus 2011 werd in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 december 2011. Op 3 september 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten. U verklaarde nog steeds niet te weten waar uw man zich bevindt en zei dat hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten in Dagestan. Zo ontving uw schoonmoeder op 16 april 2012 een convocatie op naam van uw man die uitgaat van de stedelijke afdeling Binnenlandse Zaken van Khasavyurt waarmee uw man werd opgeroepen in hoedanigheid van verdachte. Op 27 april 2012 vond tevens een officiële huiszoeking plaats op het adres van uw schoonmoeder, waar u voorheen samen met uw man woonde, die uitgevoerd werd door leden van het Ministerie van Binnenlandse zaken. Ze zochten uw man en vroegen uw schoonmoeder ook de verblijfplaats van zijn gezin. In juni 2012 werd ten slotte uw schoonbroer A. A. (...) aangehouden en vervolgens een maand vastgehouden door de autoriteiten. Uw schoonbroer werd tijdens zijn vasthouding mishandeld en ondervraagd over de verblijfplaats van uw man en zijn gezin. Ze deelden A. (...) tevens mee dat ze vermoedden dat uw man zich in het bos bevond en zich had aangesloten bij de rebellen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een convocatie op naam van uw man dd. 16.04.2012 en een protocol van een huiszoeking dd. 27.04.2012 alsook de enveloppe waarmee waarmee deze documenten vanuit Dagestan door uw schoonmoeder naar u werden opgestuurd, twee internetartikels dd. 16.02.2012 aangaande een speciale operatie in Dagestan waarin melding wordt gemaakt van de vooraanstaande rebel, T. R. (...), een USB-stick met foto's van T. R. (...) en een televisiereportage over de rebellen waarin hij wordt vermeld, een gelegaliseerde kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en de geboorteakte van uw man A. A. (...), en een attest van de Belgische psychologe N. Kara Khanian aangaande uw precaire psychische toestand en uw psychiatrische opvolging in België.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 2). U verliet uw land van herkomst omdat u problemen kreeg met de autoriteiten in Dagestan nadat uw echtgenoot werd gearresteerd omdat hij zijn neef, T. R. (...), die rebel was gedurende een week in december 2010 onderdak had verleend. Uw echtgenoot kwam vrij en dook op 6 februari 2011 in Stavropol onder. U werd hierna door de autoriteiten lastig gevallen omdat ze wilden weten waar uw echtgenoot was. Vooraangaand dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 31 augustus 2011 de beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een reeks nieuwe documenten voor: een convocatie op naam van uw man dd. 16.04.2012 en een protocol van een huiszoeking dd. 27.04.2012 alsook de enveloppe waarmee deze documenten vanuit Dagestan door uw schoonmoeder naar u werden opgestuurd, twee internetartikels dd. 16.02.2012 aangaande een speciale operatie in Dagestan waarin melding wordt gemaakt van de vooraanstaande rebel, T. R. (...), een gelegaliseerde kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en de geboorteakte van uw man A. A. (...). Deze nieuwe documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.

De documenten die u in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, zijnde een huiszoekingsprotocol en een convocatie op naam van uw man, kunnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde individuele problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag niet herstellen. Dergelijke documenten kunnen immers enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw eerste asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Met betrekking tot de convocatie op naam van uw man die uitgaat van de GOVD van Khasavyurt dient bovendien te worden opgemerkt dat er aanwijzingen zijn om de authenticiteit van deze oproepingsbrief in twijfel te trekken. Zo moet met betrekking tot deze convocatie worden opgemerkt dat de hoofding met de naam en gegevens van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek alsook de zaak in het kader waarvan uw man zich diende aan

te melden, ontbreekt. Het telefoonnummer waarop dient te worden verwittigd indien uw man omwille van een gegronde reden niet op het vermelde tijdstip kan verschijnen, werd evenmin ingevuld. Verder zij opgemerkt dat de ingevulde gegevens over de afleveringswijze onderaan deze convocaties tegenstrijdig zijn. Zo wordt op deze convocaties aangeduid dat ze per koerier (boodschapper) werd afgeleverd. U verklaarde ook dat uw schoonmoeder deze convocaties per koerier ontving (CGVS, p. 4). Echter werd eveneens ingevuld dat ze per post werd overgebracht. Deze elementen doen bijgevolg twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze convocaties. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Wat betreft het huiszoekingsprotocol dd. 27.04.2012 dient bovendien te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat in dit protocol op de plaats waar dient te worden ingevuld welke voorwerpen men met de huiszoeking beoogt aan te treffen en in beslag te nemen - tussen haakjes staat voorgedrukt welk soort voorwerpen dit kunnen zijn- tevens de naam van uw man werd ingevuld.

Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag. Een eerste tegenstrijdigheid heeft betrekking op de naam van de neef van uw man die de oorzaak vormde van uw problemen en die van uw man. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag gaf u de volledige (voornaam, patroniem en familienaam) van deze neef en verklaarde u dat u de familienaam van de neef van uw man, T. R. (...), door wie de problemen van u en uw man aanvingen, ook reeds kende toen u een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties en deze in het kader van uw eerste asielaanvraag zelfs hebt vermeld (CGVS, p. 10-11). Uit uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt daarentegen dat u toen verklaarde de familienaam van deze neef niet te kennen (CGVS 1e AA, p. 16). Toen u werd gewezen op het feit dat u de familienaam van R. (...) nog niet kende tijdens uw eerste asielaanvraag, antwoordde u dat men u toen misschien fout had verstaan. Echter verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag eveneens de familienaam van de neef van uw man niet aan uw schoonmoeder te hebben gevraagd, omdat dit u zowaar niet interesseerde (CGVS 1e AA, p. 16). Bijgevolg kan deze uitleg de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheffen. Het feit dat u de familienaam van de persoon door wie de problemen van u en uw man aanvingen en waardoor uw man ging onderduiken en u het land uit vluchtte om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, pas meer dan een jaar na uw vlucht uit uw herkomstland opgeeft, doet ernstige twijfels ontstaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland.

Voorts verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag meermaals dat uw man, omwille van zijn neef T. R. (...), eind januari 2011 werd aangehouden, meegenomen en één week werd vastgehouden door de autoriteiten (CGVS 1e AA, p. 6; DVZ 1e AA, verklaring, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u daarentegen dat uw man in januari 2011 werd aangehouden en vervolgens twee weken werd vastgehouden. Toen u werd gewezen op uw verklaring bij uw eerste asielaanvraag dat uw man slechts één week werd vastgehouden, antwoordde u dit zich niet te herinneren. U verklaarde bovendien vaak zaken te vergeten (CGVS, p.9). Aangaande eventuele geheugenproblemen waar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding van maakte (CGVS, p. 5, 9-10), moet echter worden opgemerkt dat u geen sluitend bewijs of medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat u effectief geheugenproblemen heeft. U legde wel een attest voor van de Belgische psychologe N. Kara Khanian aangaande uw precare psychische toestand en uw psychiatrische opvolging in België, waarin melding wordt gemaakt van concentratie- en aandachtsstoornissen. Dit attest bevat echter geen objectieve en uitgebreide analyse dat uitsluitsel kan bieden met betrekking tot de ernst of draagwijdte van de door u verklaarde geheugen- en concentratieproblemen. Bijgevolg kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet door dit attest verklaard worden en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald. In ditzelfde attest wordt tevens melding gemaakt van posttraumatisch stresssyndroom. Er moet in dit verband worden opgemerkt dat dit attest geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak van uw psychische problemen. Zo moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de door u beweerde vervolgingsfeiten.

Tot slot werd een ongerijmdheid opgemerkt tussen uw verklaringen in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat uw man in februari 2012 naar uw schoonmoeder had gebeld en haar vroeg hoe u en de kinderen het stelden. Uw schoonmoeder had uw man verteld dat jullie zich in België, in het buitenland bevonden (CGVS, p. 5-6,

8). Dit was bovendien de eerste en enige keer dat uw man, van wie u noch uw schoonmoeder contactgegevens heeft, uw schoonmoeder contacteerde (CGVS, p. 8). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter ook dat uw schoonmoeder slechts één keer contact heeft gehad met uw man, namelijk toen hij haar opbelde eind mei of juni 2011 (CGVS 1e AA, p. 7, 11), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat uw schoonmoeder de eerste en enige keer door uw man werd opgebeld in februari 2012 (CGVS, p. 8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

De internetartikelen dd. 16.02.2012 die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, waarin wordt gerapporteerd over een speciale operatie in Dagestan waarbij rebellengroeperingen werden geblokkeerd en tevens de gezochte rebel T. R. (...), die verantwoordelijk is voor een bepaalde aanslag, wordt vermeld, bevatten informatie die niet betwist wordt. De inhoud van deze artikelen komt overeen met de informatie die het Commissariaat-generaal hieromtrent zelf heeft teruggevonden en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Zij echter opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u noch uw man in deze internetartikelen wordt vermeld (CGVS, p. 3, 5). Deze artikelen kunnen bijgevolg geen bewijswaarde leveren van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u en uw man. U legde verder ook een USB-stick voor met daarop foto's van en een televisiereportage over R. T. (...). Ook de inhoud van de foto's van T. R. (...) en de televisiereportage over rebellen waar deze persoon in wordt vermeld, wordt niet betwist, doch bevat deze documentatie evenmin informatie over u, uw man en de problemen die jullie omwille van deze persoon zouden hebben gekend (CGVS, p. 3).

De gelegaliseerde kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en de geboorteakte van uw man A. A. (...), bevatten louter informatie over uw identiteit en die van uw gezin die evenmin in twijfel wordt getrokken. De enveloppe die u tevens voorlegt, toont ten slotte aan dat u post hebt ontvangen uit Rusland, doch bewijst niets met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de *"schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, (uit) de schending van de artikels 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding"*.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of inhoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 71 751 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 december 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 1).

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat tegen desbetreffende beslissingen een beroep werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift op uitvoerige wijze argumenteert dat haar niet kan worden verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar vluchtrelaas te staven, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing nergens gewag maakt van het niet bijbrengen van enig begin van bewijs. Verwerende partij komt enkel tot de vaststelling dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten in het kader van haar tweede asielaanvraag, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. Aangaand verweer wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat zij niet akkoord is met de stelling van verwerende partij dat haar loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen. Verwerende partij geeft immers toe dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. Verwerende partij verklaart in dit verband eveneens dat de rebellenbeweging reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen bestaat, maar soms nog wordt gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Verder argumenteert verzoekende partij dat de Dagestaanse bevolking in zijn geheel aan een hoge graad van geweld wordt blootgesteld en dat voor deze personen, op algemene wijze *“een hoog niveau van vervolgingsrisico”* bestaat. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift vier documenten toe teneinde haar argument kracht bij te zetten (bijlage 2, 3, 4 en 5 bij het verzoekschrift). Zij voegt hier nog aan toe dat haar identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense origine en haar verblijf in Dagestan afdoende kan worden bewezen door de documenten die zij heeft bijgebracht.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de overwegingen op basis waarvan verwerende partij heeft geoordeeld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling weergeeft om (impliciet) het tegendeel te poneren. Het spreekt voor zich dat dergelijke argumentatie niet gebaseerd is op de juiste lezing van de bestreden beslissing. Waar zij verder nog aanvoert dat de hele Dagestaanse bevolking een risico loopt op vervolging, hetgeen zij kan aantonen middels het bijbrengen van enkele rapporten die handelen over de veiligheids- en mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus/Dagestan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat, hoewel zij aantoonst dat er wel degelijk problemen op het vlak van de veiligheid en de mensenrechten zijn in Dagestan, de loutere afkomst uit Dagestan volstaat om als vluchteling te worden erkend. De Raad merkt op dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende. Gelet op het feit dat de vrees van verzoekende partij gegrond moet zijn, dit wil

zeggen dat deze niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), oordeelt de Raad dat het zich beperken tot de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie en de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Dagestan niet volstaat om de motivering van verwerende partij, waaruit blijkt dat aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, te weerleggen.

2.2.8.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij vreest om opnieuw te worden vervolgd, *“niet alleen maar door haar lidmaatschap van de Tsjetsjeense gemeenschap”*, maar ook omwille van haar *“beweerde betrokkenheid bij een schietpartij”*.

Verzoekende partij wijst er verder op dat haar eerste asielrelaas als ongeloofwaardig werd bestempeld, doch dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag nieuwe elementen heeft bijgebracht die erop wijzen dat zij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert. Zij stipt aan dat het protocol van huiszoeking en de *“bijeenroeping van de echtgenoot”* een bewijs vormen van haar voorgehouden problemen. Verzoekende partij wijst erop dat, indien verwerende partij van mening is dat voormelde stukken vals zijn, zij een *“procedure van inschrijving in vervalsing”* had moeten opstarten, hetgeen echter niet gebeurd is. Verwerende partij kan derhalve niet met zekerheid beweren dat deze documenten niet authentiek zijn, waardoor zij het voordeel van de twijfel had moeten toekennen, besluit verwerende partij.

2.2.8.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek niet van aard is om enig ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing, en hij merkt hierbij nog op dat uit het asielrelaas niet blijkt dat verzoekende partij of haar echtgenoot ervan beschuldigd werden om betrokken te zijn geweest bij een schietpartij. Deze bemerking is dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Waar verzoekende partij vervolgens verwijst naar de documenten die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd en die volgens haar wel degelijk kunnen bewijzen dat zij in haar land van herkomst een vrees voor vervolging koestert, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar tweede asielrelaas schaart achter de problemen die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft aangegeven – die ongeloofwaardig werden bevonden – en dat de nieuwe documenten die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag bijbrengt de geloofwaardigheid van deze aangehaalde problemen niet kunnen herstellen. Betreft haar betoog dat verwerende partij niet via de daartoe voorziene procedure de valsheid van het bijgebrachte huiszoekingsprotocol en de convocaties heeft laten vaststellen, waardoor er geen zekerheid bestond over de valsheid van deze stukken en verwerende partij haar derhalve het voordeel van de twijfel had moeten toekennen, wijst de Raad erop dat verwerende partij op zeer omstandige wijze motiveert waarom zij de authenticiteit van het voorgelegde huiszoekingsprotocol en de convocaties niet kan aannemen, waarbij zij nog opmerkt dat uit de landeninformatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. De Raad stelt tevens vast dat verwerende partij in de eerste plaats motiveert dat aangaande documenten niet van aard zijn om alsnog de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen, omdat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Deze verschillende vaststellingen, die in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze worden toegelicht, volstaan volgens de Raad om te besluiten dat voornoemde documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen. Daarenboven herinnert de Raad verzoekende partij eraan dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf rust en het derhalve tot haar taak behoort om haar relaas aannemelijk te maken.

2.2.9.1. Betreft de door verzoekende partij bijgebrachte internetartikelen, foto's en televisiereportage, laat verzoekende partij weten het niet eens te zijn met de door verwerende partij gedane vaststelling dat deze elementen geen bewijs opleveren voor haar voorgehouden problemen. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij zelf bevestigt dat de persoon aan wie haar echtgenoot onderdak heeft verschaft, door de autoriteiten als rebel wordt beschouwd. Dit element maakt het volgens haar mogelijk *“om de redenen te begrijpen waarvoor”* zij *“het onderwerp van vervolgingen van de Russische overheid altijd momenteel is”*. Zij wijst erop dat zij nog steeds door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd, omdat zij via haar de verblijfplaats van de neef van haar echtgenoot, die als rebel wordt beschouwd, trachten te achterhalen.

2.2.9.2. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift een poging om een zeker en bewezen element, met name dat T. R. een rebel is, te linken aan haar eigen, als ongeloofwaardig bestempelde problemen, die zouden zijn ontstaan doordat haar echtgenoot onderdak heeft verleend aan deze

persoon. Dergelijke argumentatie verandert volgens de Raad echter niets aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, met name dat de internetartikelen en de USB-stick met foto's en een televisiereportage geen informatie bevatten over haar, haar man en de problemen die zij omwille van R. T. zouden hebben gekend. Het feit dat R. T. effectief een rebel is, die door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd, vormt geen begin van bewijs voor haar eigen vervolgingsproblemen.

2.2.10.1. Aangaande de tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen haar verklaringen in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag, is verzoekende partij de mening toegedaan dat verwerende partij *“niet kan gebruik van de verklaringen van de eerste asielaanvraag maken”* om de tweede asielaanvraag *“ongeldig”* te maken, aangezien de eerste asielaanvraag onsamenhangend en niet gegrond werd verklaard door verwerende partij. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij niet enerzijds kan stellen dat verzoekende partij geen documenten bijbrengt die haar verklaringen die zij heeft afgelegd naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag kunnen *“rehabiliteren”*, terwijl zij anderzijds wel steunt op deze verklaringen uit de eerste asielaanvraag om de tweede asielaanvraag *“ongeldig”* te maken.

2.2.10.2. De Raad wenst vooreerst te verwijzen naar hetgeen reeds gesteld werd onder punt 2.2.5. Hij wijst erop dat verzoekende partij zich bij haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde problemen die zij heeft verteld tijdens haar eerste asielaanvraag, dat ongeloofwaardig werd bevonden en dat zij de geloofwaardigheid van haar verklaringen alsnog tracht te herstellen door een aantal documenten bij te brengen. Verwerende partij heeft in haar beslissing uiteengezet waarom deze stukken niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen en zij merkt bijkomend op dat verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met de eerder afgelegde verklaringen. De Raad kan niet bevroeden op welke manier bovenstaande, zeer onlogische en op verwarde wijze geformuleerde redenering enige afbreuk kan doen aan deze vaststellingen. Het spreekt immers voor zich dat de opeenvolgende verklaringen die een asielzoeker aflegt, met elkaar worden vergeleken, teneinde zich een juist beeld te kunnen vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Ten slotte wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsebepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog oppert dat *“de onwaarschijnlijkheid en de leemtes”* die in haar verklaringen werden vastgesteld *“niet aan verwaandheid d.w.z. zijn niet voldoende beslissend zijn vastgesteld om de geloofwaardigheid van het geheel van”* haar *“verhaal te vernietigen”*, en dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, beperkt de Raad zich tot de verwijzing naar hetgeen *supra* werd gesteld. Aangezien aan haar relaas geen enkel geloof kan worden gehecht, kan verzoekende partij vanzelfsprekend niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

2.2.12. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, worden toegekend.

Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij haar beslissing eveneens diende te motiveren *“onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst er verder nog op dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont middels de verschillende rapporten betreffende de veiligheids- en mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus/Dagestan

(bijlage 2, 3, 4 en 5 bij het verzoekschrift) geenszins aan dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *"Subject Related Briefing"* betreffende de *"Russische Federatie, Dagestan – "Algemene en veiligheidssituatie update februari 2012"* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 15, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge "willekeurig" geweld in het kader van het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT